

BUN VENIT, DRAGI CURSANȚI!

Prezentul curs este gratuit și este alcătuit din șapte lecții biblice de bază. După ce le veți parcurge pe toate, veți primi un certificat de absolvire.

Însă pentru a putea da aceste teste, trebuie să vă înscrieți. Apoi veți putea rezolva testele on-line, ele fiind notate automat.

Dacă doriți, lectiile vă pot fi trimise prin e-mail sau prin poștă.

O SCURTĂ INTRODUCERE

Învățați despre viața și învățăturile lui Isus – Hristos sau Mesia – pe măsură ce citiți Noul Testament, din Biblie (termenul de „testament” se referă la o înțelegere sau un legământ)! În acest studiu veți găsi răspunsurile pe care le-ați căutat până acum.

Scopul acestor lecții este de a vă pune la dispoziție informațiile date de Dumnezeu pentru a vă ajuta la cunoașterea celor mai importante lucruri din viață. Țara în care trăiți sau rasa din care faceți parte nu vă vor ajuta câtuși de puțin să găsiți răspunsurile la marile întrebări legate de viața dv.

Întrebări ca:

- De ce mă aflu aici?
- Care este scopul vieții mele?
- Care sunt cele mai mari nevoi ale omului care nu pot fi satisfăcute pe deplin de lumea fizică din jurul nostru?

Sănătatea trupească, hrana și îmbrăcămintea sunt doar câteva dintre nevoile noastre. Altele sunt nevoia de a fi fericit, nevoia de a fi acceptat, nevoia de a fi iubit și nevoia de a fi împăcat cu tine însuși. Mai există și nevoia de a avea un scop demn în viață, nevoia de siguranță, nevoia de eliberare, nevoia de succes și de speranță. Însă lumea în care trăim nu poate satisface toate nevoile tuturor.

Cele mai mari dorințe ale lui Dumnezeu sunt ca dv. să Îl cunoașteți și să aveți o relație personală cu El. Poate că vă întrebați: „Dar cum poate fi posibil așa ceva?”

Prin mesajul Său către omenire – numit Biblie – Dumnezeu ne răspunde atât la această întrebare, cât și la altele. În zilele noastre, sute de milioane de oameni din întreaga lume citesc Biblia pentru a afla de unde vin, pentru ce sunt pe acest pământ și unde vor merge la sfârșitul acestei vieți.

BUCURAȚI-VĂ DE AVENTURĂ!

LUMEA NU POATE SATISFACE TOATE NEVOILE OMULUI!

Cauți adevărul, libertatea? Cel mai mare învățător al lumii, Isus, a spus: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu... veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi (liberi – n.t.) – Ioan 8:32.

Biblia, harta pe care o veți folosi în această călătorie plină de neprevăzut, nu este un simplu manual de religie, ci este mesajul lui Dumnezeu pentru această lume. Cuvântul lui Dumnezeu dă viață, aduce credință și schimbare, îl sperie pe Diavolul, face minuni, vindecă dureri, cultivă caracterul, transformă împrejurările, aduce bucurie, învinge necazurile, alungă ispitele, dă speranță, da putere, ne curăță mintea, creează diferite lucruri și ne garantează un viitor veșnic! Să nu uitați niciodată că Biblia nu ne-a fost dată pentru a ne îmbogăți cunoștințele, ci pentru a ne schimba viața.

Biblia este împărțită în două mari părți. Una dintre ele se numește Vechiul Testament, iar cealaltă Noul Testament. Aceste titluri sunt de obicei prescurtate VT și NT. Anumite părți din VT au fost valabile numai pentru poporul evreu, până în vremea lui Isus. VT conține însă multe adevăruri neschimbătoare care sunt valabile și în zilele noastre.

Vechiul Testament (VT) este compus din 39 de cărți diferite. care ne prezintă începuturile universului, ale omului și ale păcatului. De asemenea, VT prezice cum va mântui Dumnezeu omenirea prin Isus Cristos.

NT este compus din 27 de cărți diferite. Primele patru cărți, numite „Evangheliile”, ne vorbesc despre nașterea, viața, învățăturile, moartea și învierea din morți a lui Isus Cristos. Următoarea carte, numită „Faptele Apostolilor”, vorbește despre întoarcerea lui Isus în ceruri și începutul Împărăției lui Cristos sau al Bisericii. Atunci când oamenii Îl primesc pe Isus în viața lor, Dumnezeu îi adaugă la Biserica Sa. Credința lor în Cristos și supunerea față de El îi face creștini și membri ai Bisericii.

Restul Noului Testament este format din scrisori propriu-zise („epistole” înseamnă scrisori), scrise sub călăuzirea lui Dumnezeu și adresate anumitor credincioși sau grupuri de credincioși numite „biserici”. Noul Testament se încheie cu o carte despre viitorul Bisericii și al acestei lumi. Ea se numește Apocalipsa.

Isus Cristos S-a întors în cer, unde Se află acum, împreună cu Dumnezeu, Tatăl Său, care L-a făcut Capul Bisericii. Acum El este Rege și stăpânește peste Biserică, Împărăția Sa spirituală. Noul Testament se adresează în special celor interesați să devină urmași ai lui Cristos, dar și celor care doresc să cunoască mai multe despre Isus. Este un îndrumar zilnic pentru oamenii din zilele noastre.

Sperăm că acest studiu îți va face plăcere! Orice întrebări ai avea în legătură cu lecția, adresează-le profesorului și vei primi răspuns. Celelalte lecții îți vor da mai multe detalii despre Isus și învățăturile Sale. El este Cel care îți poate împlini toate nevoile.

LUMEA NU POATE SATISFACE TOATE NEVOILE OMULUI.

1. **Nevoia de hrană, de îmbrăcăminte, de dreptate.** Biblia spune în VT, în Ezechiel 22:29: „Poporul din țară se dedă la silnicie, fură, asuprește pe cel nenorocit și pe cel lipsit, calcă în picioare pe străin împotriva oricărei dreptăți!”
2. **Nevoia de fericire.** Biblia spune în VT, în Proverbe 14:12,13: „Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte. De multe ori chiar în mijlocul râsului inima poate fi mâhnită, și bucuria poate sfârși prin necaz.”

3. **Nevoia de a simți iubirea și grija celorlalți.** Biblia spune în VT, în Psalmul 142:4: „Aruncă-Ți ochii la dreapta și privește! Nimeni nu mă mai cunoaște, orice scăpare este pierdută pentru mine, nimănui nu-i pasă de sufletul meu.” Psalmul 102:7: „Nu mai pot dormi și sunt ca pasărea singuratică pe acoperiș.” Iov 19:19: „Acea în care mă încredeam mă urăsc, aceia pe care îi iubeam s-au întors împotriva mea.”
4. **Nevoia de satisfacție în urma unui lucru bine făcut.** Biblia spune în VT, în Ecclesiastul 2:11: „Apoi când m-am uitat cu băgare de seamă la toate lucrările pe care le făcusem cu mâinile mele și la truda cu care le făcusem, am văzut că în toate este numai deșertăciune și goană după vânt și că nu este nimic trainic sub soare.”
5. **Nevoia de a avea un scop demn în viață.** Biblia spune în Ecclesiastul 5:10 și 9:3: „Cine iubește argintul nu se satură niciodată de argint, și cine iubește bogăția multă nu trage folos din ea. Și aceasta este o deșertăciune! Iată cel mai mare rău în tot ce se face sub soare: anume că aceeași soartă au toți. De aceea și este plină inima oamenilor de răutate și de aceea este atâta nebunie în inima lor tot timpul cât trăiesc. Și după aceea? Se duc la cei morți.”
6. **Nevoia de siguranță.** Biblia spune în NT, în Matei 6:31-32: „Nu vă îngrijorați dar, zicând: „Ce vom mânca?” sau „Ce vom bea?” sau „Cu ce ne vom îmbrăca?” Fiindcă toate aceste lucruri Neamurile le caută.”
7. **Nevoia de salvare, de eliberare.** Biblia spune în NT, în Romani 7:22-25: „Fiindcă după omul dinlăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege... și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele... Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte? Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu prin Isus Hristos, Domnul nostru!...”

(„...” indică părți ale propoziției sau ale paragrafului care nu au fost incluse aici).

8. **Nevoia de a depăși eșecurile.** Biblia spune în Psalmul 40:12: „Căci rele fără număr mă împresoară, m-au ajuns pedepsele pentru nelegiuirile mele; și nu le mai pot suferi vederea. Sunt mai multe decât perii capului meu și mi se moaie inima.”
9. **Nevoia de a trăi o viață nouă, plină de speranță și de acceptare.** Biblia spune în VT, în Psalmul 142:4: „Aruncă-ți ochii la dreapta și privește! Nimeni nu mă mai cunoaște, orice scăpare este pierdută pentru mine, nimănui nu-i mai pasă de sufletul meu.” În NT, în Efeseni 2:11-13, Biblia spune: „De aceea voi, care altădată erați Neamuri din naștere... aduceți-vă aminte că în vremea aceea erați fără Cristos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume. Dar acum, în Cristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Cristos.”

CELE MAI MARI DORINȚE ALE LUI DUMNEZEU SUNT...

1. *De a avea o relație personală cu fiecare om.*
2. *De a satisface pe deplin cele mai profunde nevoi ale noastre.*

Întrebare: „Cine este acest Dumnezeu despre care se vorbește?”

El este cunoscut cel mai bine prin intermediul scrisorii Sale de dragoste, care se numește „Biblia”. Hai să vedem împreună ce spune ea:

- a. Este creatorul universului. Chiar la începutul Bibliei, în Genesa 1:1, ni se spune: „La început Dumnezeu a făcut cerurile și pământul.”
- b. Este un Dumnezeu căruia Îi pasă de noi și care Se implică personal în viața noastră, a creației Sale. Psalmul 34:18 spune: „Domnul este aproape de cei cu inima înfrântă și mântuiește pe cei cu duhul zdrobit.”
- c. El este singurul Dumnezeu și îi iubește pe toți oamenii în mod necondiționat, oricine ar fi ei! Ioan 3:16 spune: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.”
- d. El ne oferă posibilitatea de a alege. În Isaia 1:18, Dumnezeu spune prin prorocul Isaia: „Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna.”

DUMNEZEU DOREȘTE ȘI POATE SĂ SATISFACĂ TOATE NEVOILE OMULUI

Totuși El vrea ca noi să ne preocupăm mai mult de nevoile noastre spirituale și veșnice, decât de cele prezente și fizice.

1. **Nevoia de hrană și de îmbrăcăminte** – Matei 6:25, 26, 27 spune: „De aceea vă spun: Nu vă îngrijați de viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca sau ce veți bea; nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca. Oare nu este viața mai mult decât hrana, și trupul mai mult decât îmbrăcăminte? Uitați-vă cu băgare de seamă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră, și nici nu strâng nimic în grânare; și totuși Tatăl vostru cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele? Și apoi, cine dintre voi, chiar îngrijorându-se, poate să adauge măcar un cot la înălțimea lui?”
2. **Nevoia de fericire adevărată** – Psalmul 144:15; Psalmul 16:11: „Ferice de poporul care stă astfel! Ferice de poporul al cărui Dumnezeu este Domnul!” „Îmi vei arăta cărarea vieții; înaintea Feței Tale sunt bucurii nespuse și desfătări veșnice în dreapta Ta.”
3. **Nevoia de acceptare.** Chiar dacă Dumnezeu îi acceptă pe toți oamenii, nu este de acord însă cu purtarea tuturor. Faptele Apostolilor 10:34,35: „Atunci Petru a început să vorbească și a zis: „În adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor, ci că în orice neam, cine se teme de El și lucrează neprihănire este primit de El.”
1 Corinteni 6:9-11: „Nu știți că cei nedrepti nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați în privința aceasta: nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomiții, nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.”

Și așa erați unii din voi! Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți în Numele Domnului Isus Cristos și prin Duhul Dumnezeului nostru.”

4. **Nevoia de a simți iubirea și grija celorlalți** – Romani 5:8; 1 Ioan 3:1 (1 Ioan este o carte scurtă, la sfârșitul NT): „Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Cristos a murit pentru noi.” „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El.”
5. **Nevoia de a avea un scop în viață** – 1 Corinteni 6:19-20: „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.”
6. **Nevoia de a avea siguranță** – Romani 8:35-39: „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Cristos? Necazul sau strâmtorarea sau prigonirea sau foametea sau lipsa de îmbrăcăminte sau primejdia sau sabia? După cum este scris: „Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiat.” Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Cristos, Domnul nostru.”
7. **Nevoia de salvare, de eliberare** – 2 Timotei 4:18: „Domnul mă va izbăvi de orice lucru rău și mă va mântui, ca să intru în Împărăția Lui cerească. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin.”
8. **Nevoia de a depăși eșecurile** – Filipeni 3:13-14: „Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Cristos Isus.”
9. **Nevoia de speranță** – Romani 5-5: „Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat.” Efeseni 2:13: „Dar acum, în Cristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Cristos.”

ALEGEREA ÎȚI APARTINE

Nu-i minunat faptul că Dumnezeu te lasă să alegi ce fel de viață vrei să duci? Stilul lumesc de viață nu aduce niciodată împlinire și nici nu facilitează o relație personală cu Dumnezeu, Creatorul și Tatăl nostru. Dacă hotărăști să trăiești pentru Dumnezeu, Dumnezeu îți explică în Biblie cum poți avea această relație cu El.

1. Dumnezeu ți-a deschis deja calea pentru a trăi tot timpul aproape de El. Nu Îi poți oferi nimic pentru aceasta; niciodată nu vei putea face suficiente fapte bune pentru a o dobândi. Este un **DAR** pe care Dumnezeu ți-l dă cu drag. Efeseni 2: 8-9 spune: „Căci prin

HAR ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.”

2. Este simplu să primești această viață nouă, de apropiere de Dumnezeu, dar trebuie să ai **CREDINȚA** că Dumnezeu poate să te scape de pedeapsa pe care o meriți pentru păcatele tale și că te poate readuce aproape de El. Evrei 11:6 spune: „Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că El răsplătește pe cei ce-L caută.”

Aceasta presupune o transformare a minții numită **POCĂINȚĂ** – o transformare în raport cu Dumnezeu, cu noi înșine și cu viața noastră pe pământ. În esență, înseamnă să renunți să mai faci ce dorești și să-ți reclădești viața pornind de la ceea ce Îi este plăcut lui Dumnezeu. Isus a spus în Luca 13: 3 și 5: „...dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel.”

Aceasta presupune o schimbare care trebuie să vină din adâncul ființei noastre și să ducă la transformarea stilului nostru de viață. Începutul acestei schimbări radicale presupune să-ți mărturisești public credința în Dumnezeu și în Isus Cristos. Romani 10:10 descrie astfel acest lucru: „Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire.”

Punctul culminant al acestui proces de transformare este ceea ce Dumnezeu numește în Biblie **BOTEZ**. Prin el ia sfârșit vechea noastră viață – viață aflată sub urmările păcatului – și începem o nouă viață, veșnică. Prin el ne dovedim credința, arătând tuturor că depindem total de **DARUL FĂRĂ PLATĂ** al lui Dumnezeu. Prin botezul (cufundarea în apă) în Cristos, ne îngropăm trecutul: acum suntem ai Lui și beneficiem de darul mântuirii de păcate și de apropiere de Dumnezeu. „Pocăiți-vă, le-a zis Petru, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Cristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Duhului Sfânt” (Faptele Apostolilor 2:38). „Noi, deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Cristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă” (Romani 6:4). Acum începe viața noastră de credință, în intimitate cu Dumnezeu.

3. **ASTĂZI** ai studiat doar o mică parte din minunata scrisoare de dragoste a lui Dumnezeu – Biblia. Dumnezeu dorește să-L alegi ca stăpân al vieții tale. Apoi într-o zi va veni să ne ia acasă în cer, ca să fim cu El. Noi ne rugăm să-L alegi astăzi pe singurul Dumnezeu și pe Fiul Său, Isus Cristos. Ai grijă să nu rămâi aici, atunci când Dumnezeu, prin Cristos, Se va întoarce să-Și ia copiii acasă!

Nu-i așa că totul sună minunat?! Dar Dumnezeu te lasă pe tine să hotărăști! Te rugăm să-i spui profesorului tău dacă ai nevoie de ajutor pentru a accepta și a primi acest dar al mântuirii.

(Când ai terminat de studiat această lecție introductivă, accesează [link-ul](#) de mai jos pentru a trece la întrebări.)

PROBLEMA? DE CE SUNT NEFERICIT?

Dumnezeu dorește să fim fericiți, dar nu vom putea atinge acest scop până când Dumnezeu nu va fi mulțumit de noi. Păcatul Îl supără pe Dumnezeu. Ai toate păcatele

iertate? Nimic nu este mai important decât să știi sigur acest lucru. Hrana, îmbrăcămintea și un acoperiș deasupra capului sunt importante. Însă nici una dintre acestea nu are importanță pentru veșnicie. Iertarea de păcate ne dă speranța că vom avea viață veșnică.

Biblia ne spune că putem fi iertați. Dar bineînțeles că înainte de a căuta iertarea trebuie să fim convinși că am păcătuit și că avem nevoie de iertare.

Evangelia (sau Vestea Bună) a fost predicată pentru prima dată în timpul unei sărbători evreiești numite Cincizecime, în jurul anului 30 d. Cr., potrivit calendarului roman. Acest eveniment este consemnat în cel de-al doilea capitol al cărții Faptele Apostolilor (2:14-40). Prin această predică li s-a spus oamenilor care ascultau că au comis un păcat îngrozitor: L-au răstignit pe Fiul lui Dumnezeu – Isus. Iată răspunsul lor:

„Când au auzit aceste cuvinte, oamenii au fost străpunși la inimă. Ei le-au spus lui Petru și celorlalți apostoli: „Ce trebuie să facem?” (Faptele Apostolilor 2:37).

De ce au pus ei o astfel de întrebare? Pentru că și-au dat seama ce mare nevoie au să fie iertați. Viața lor era lipsită de speranță, de pace. Aveau nevoie să fie iertați de pedeapsa pentru păcatele lor.

Și noi trebuie să ne punem aceeași întrebare. Toți am păcătuit. Atunci când ne recunoaștem vinovăția și dorim să urmăm calea lui Dumnezeu spre iertare, cu siguranță că o putem primi. Cel mai rău lucru din viață este păcatul. El ne desparte de Dumnezeu.

CE ESTE PĂCATUL

1 Ioan 3:4 definește păcatul ca fiind încălcarea legii. Persoana care păcătuiește nu are respect pentru legea lui Dumnezeu. Și tot ceea ce se face contrar legii lui Dumnezeu este păcat. Ioan mai spune și că orice nedreptate (tot ceea ce nu este drept din perspectiva lui Dumnezeu) este păcat (1 Ioan 5:17).

Exista trei moduri în care putem păcătui:

1. Păcătuim atunci când nu ne supunem lui Dumnezeu și facem fapte precum adulterul (relație sexuală în afara căsătoriei), ne îmbătăm, ne închinăm la idoli, mințim, furăm, ucidem, urâm și poftim la ceea ce au alții. Iată câteva versete care ne vorbesc despre astfel de păcate. Citește cu atenție: Matei 15:18; 1 Corinteni 6:9,10; Galateni 5:19,21; Efeseni 4:25-31; 5:3,4; 2 Timotei 3:1-4; 1 Ioan 3:15.

2. Păcătuim nu doar făcând lucrurile enumerate mai sus, ci și atunci când nu facem lucrurile pe care știm că trebuie să le facem. Dumnezeu vrea să ne ferim de rău – dar și să facem binele! Iacov a spus:

„Deci, cine știe să facă bine și nu face săvârșește un păcat!” (Iacov 4:17).

3. Mai păcătuim și atunci când avem atitudini greșite. Cuvântul lui Dumnezeu atinge esența păcatului. Păcatele ascunse în motivațiile, intențiile și dorințele oamenilor sunt foarte serioase. Citește aceste versete: Matei 5:21-22, 27, 28; Marcu 7:21.

ORIGINEA PĂCATULUI

Satan a fost primul care a păcătuit. „Cine păcătuiește este de la diavolul (Satan), căci diavolul păcătuiește de la început. Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului.” (1 Ioan 3:8)

Cei care păcătuiesc sunt numiți „fii ai lui Satan” sau „copiii diavolului”. Citește Ioan 8:4; 1 Ioan 3:10.

Satan încearcă mereu să ne determine să nu ne supunem vocii lui Dumnezeu (citește Ioan 13:2; Faptele Apostolilor 5:3). El face aceasta prin ispite (tentații – n.t.). Citește 1 Corinteni 7:5; 1 Tesaloniceni 3:5. Ispitele se adresează dorințelor noastre firești, dorințelor trupești de a primi sex și hrană, dorinței de a avea lucrurile pe care le vedem (sau pofta ochiului) și lăudăroșiei vieții, adică dorinței de a fi ca oamenii păcătoși din jurul nostru (1 Ioan 2:15-17 și Iacov 1:14).

Nu păcătuim atunci când suntem ispitiți, ci doar atunci când nu-L ascultăm pe Dumnezeu. Citește Iacov 1:12, 15. Chiar și Domnul Isus a fost ispitit, dar El nu a păcătuit. Citește Evrei 4:15 și Matei 4:1-11.

Faptul că Adam și Eva au fost ispitiți de spusele diavolului nu a însemnat că au păcătuit. (Citește Evrei 4:15 și Matei 4:1-11 din nou). Ci păcatul vine doar atunci când ascultăm de propunerea lui Satan, și nu de Dumnezeu.

CINE A PĂCĂTUIT?

Este trist să spunem, dar realitatea este că „toți au păcătuit”. Nici unul dintre noi nu poate spune că este nevinovat. Așa cum spune Scriptura: „Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar” (Romani 3:10). Citește și Romani 3:23.

Din moment ce toți au păcătuit, iar plata păcatului este moartea (Romani 6:23), chiar că avem nevoie de iertare.

Daca singurul atribut al caracterului lui Dumnezeu ar fi simțul dreptății, toți am fi fost cu adevărat pierduți. *Dar Dumnezeu este dragoste* (1 Ioan 4:8); de aceea ne arată har (favoare, îngăduință nemeritată). Pavel ne spune că suntem îndreptățiți (declarați nevinovați) prin harul Său, prin răscumpărarea (cumpărarea cu un preț mare) care este în Cristos Isus. (Citește Romani 3:24.)

Nu ne putem aștepta să fim iertați pentru că merităm sau pentru supunerea noastră totală. Nici nu contează de câte ori am păcătuit – doar pentru un singur păcat și trebuie să fim pedepsiți cu Iadul (Romani 6:23). De aceea trebuie să ne recunoaștem păcatele și să căutăm iertarea lui Dumnezeu. Vestea bună este că Dumnezeu ne iubește și vrea să ne ierte.

CARE SUNT EFECTELE ȘI URMĂRILE PĂCATULUI?

Efectele păcatului pot fi văzute pretutindeni: familiile sunt dezbinat, există închisori, războaie și oameni nefericiți peste tot în jurul nostru. Fără Cristos și fără iertarea Sa, oamenii sunt nenorociți. Biblia îi descrie pe acești oameni ca fiind bolnavi din punct de

vedere spiritual; citește Matei 9:12. Sunt pierduți; citește Luca 19:10. Sunt copiii Diavolului; citește Ioan 8:44. Sunt robi ai păcatului; citește Romani 6:16. Trăiesc în întuneric; citește Coloseni 1:13; 1 Petru 1:9; 1 Ioan 2:11.

Urmarea finală a păcatului este moartea veșnică. Există două feluri de moarte: moartea fizică (Evrei 9:27) și moartea a doua, iazul de foc (Apocalipsa 20:15).

Moartea fizică este urmarea păcatului lui Adam – nu a păcatelor noastre personale. Toți oamenii au parte de moartea fizică. Și, în ultimă instanță, toți oamenii vor fi eliberați de moartea fizică. „Căci dacă moartea a venit prin om (Adam), tot prin om (Cristos) a venit învierea morților. Și după cum toți mor (fizic) în Adam, tot așa toți vor învia în Cristos” (la învierea din urmă). (1 Corinteni 15:21, 22)

Noi nu suntem responsabili pentru păcatele lui Adam. Dumnezeu nu ne trage la răspundere pentru păcatele altora, ci numai pentru păcatele noastre. Citește 2 Corinteni 5:10. „Așa că fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu” (Romani 14:12).

Această moarte îngrozitoare este o despărțire veșnică de Dumnezeu și de Cristos. Isus le-a spus celor ce refuză să se întoarcă de la păcat: „Eu Mă duc și Mă veți căuta și veți muri în păcatul vostru; acolo unde Mă duc Eu, voi nu puteți veni.” (Ioan 8:21). Astfel de oameni „vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică, de la fața Domnului și de la slava puterii Lui.” (Citește 2 Tesaloniceni 1:9.) Acesta este urmarea finală a păcatului. (Citește Romani 6:23 și Iacov 1:15.)

Iadul este un loc real, un loc al plânsului și al scrâșnirii dinților. (Citește Matei 13:42.) Alte pasaje biblice care ar trebui studiate sunt Matei 23:33; 25:46; Marcu 9: 43-48; Luca 12:5; 13:25-28; 1 Corinteni 6:9; Galateni 5:21; Efeseni 5:5; Evrei 10:27, 31; Apocalipsa 20:10; 21:27; 22: 14, 15.

Dumnezeu vrea ca nimeni să nu ajungă în iad. Iadul a fost „pregătit pentru diavol și îngerii lui” (Matei 25:41). Doar atunci când cineva refuză cu încăpățănare să se supună lui Dumnezeu și alege, în schimb, să se supună lui Satan, se trimite singur în iad. Dumnezeu dorește ca nimeni să nu piară. (Citește 2 Petru 3:9.) Tocmai de aceea a pregătit o cale ca să scăpăm de vină și să fim iertați. Vom studia această cale de scăpare în următoarea lecție.

Suntem liberi să alegem. Putem alege calea care duce la iad sau calea care duce la cer.

Dumnezeu nu forțează pe nimeni să aleagă calea iertării și a mântuirii. (Citește Ioan 5:40.) Dar ne invită și ne dă ocazia să venim la El, dacă dorim. (Citește Apocalipsa 22:17.)

Ești iertat? Ești păcătos? Sperăm că această lecție ți-a arătat urmările îngrozitoare ale păcatului. Sperăm și ne rugăm să te hotărăști să ceri ajutorul lui Dumnezeu.

În următoarea lecție vom vorbi despre subiectul eliberării și al libertății.

SPERANȚA: CUM SĂ GĂSEȘTI FERICIREA

Scriitorul creștin C. S. Lewis definește speranța ca fiind „o așteptare continuă și nerăbdătoare a lumii eterne”. (*Creștinismul redus la esențe*, p.104).

Fără marea dragoste pe care Dumnezeu ne-o poartă, nu am avea nici o speranță în starea noastră păcătoasă. Vestea *bună* este că Dumnezeu a biruit toată vina și păcatul nostru. Această veste bună este numită „Evanghelie”. Pavel a spus despre ea:

„Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Cristos, fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a iudeului, apoi a grecului”. (Romani 1:16)

În această veste bună sunt incluse toate lucrurile pe care Dumnezeu le-a dat pentru scăparea și iertarea omului. Evanghelia este exprimată în aceste frumoase cuvinte:

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3:16)

„Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Cristos a murit pentru noi. Deci cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu.” (Romani 5:8, 9)

Citește și Matei 27: 29-50; Marcu 15:15-38; Luca 23: 27-46; Ioan 1:29; 19:13-37.

Animalele pe care evreii le aduceau ca jertfă în Vechiul Legământ reprezentau promisiunea a ceva mai bun. Sângele acelor jertfe nu putea îndepărta păcatul. (Citește Evrei 10:4.) Singurul sânge care are puterea să-l salveze pe om din păcat este acela al Fiului Său. Viața Sa a fost fără păcat și, prin urmare, moartea Sa – jertfa de Sine – a devenit mijlocul prin care putem fi iertați. Citește cu atenție următoarele versete biblice: Evrei 4:15; 5:8, 9; 1 Petru 1:18, 19; 2:21, 22.

Isus Cristos este inima Noului Legământ, iar moartea Sa este tema Evangheliei. Astfel, ne este ușor să înțelegem de ce apostolul Pavel și-a rezumat toată munca de predicare în câteva cuvinte: „Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Cristos, și pe El răstignit.” (1 Corinteni 2:2)

Moartea Sa pe cruce ar fi fost zadarnică dacă nu ar fi biruit moartea prin înviere. (Citește 1 Corinteni 15:14-20; Romani 4:25.)

Puterea Evangheliei este legată de învierea Sa, dar și de răstignirea Sa. Citește 1 Corinteni 15:1-4.

Vom vedea acum câteva aspecte ale eliberării de păcat oferite de Isus.

1. Mântuire. Omul este pierdut în păcat și are nevoie să fie salvat. Isus ne-a oferit această cale de salvare.

„În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.” (Faptele Apostolilor 4:12)

„Ea va naște un Fiu și-I va pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale.” (Matei 1:21)

„Pentru că Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.” (Luca 13:10)

„Dar pe Acela care a fost făcut „pentru puțină vreme mai pe jos decât îngerii”, adică pe Isus, Îl vedem „încununat cu slavă și cu cinste”, din pricina morții pe care a suferit-o pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți. Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate și care voia să aducă pe mulți fii la slavă, să desăvârșească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor.” (Evrei 2:9, 10)

Citește Evrei 7:25; 1 Petru 2:25; 1 Timotei 1:15; Romani 8:1.

2. Răscumpărare (a plăti o răscumpărare, a cumpăra înapoi). Noi ne-am vândut păcatului și lui Satan. Isus a venit să ne răscumpere. Noi singuri nu putem face nimic pentru a contribui la această răscumpărare. Isus a făcut-o în locul nostru. Iar prețul plătit a fost sângele Său. „În care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor” (Coloseni 1:14).

Citește și Faptele Apostolilor 20:28; 1 Corinteni 1:30; 6:20; Evrei 9:12. Făcând aceasta în locul nostru, Isus a distrus puterea și planul Celui rău.

3. Îndreptățire. Acum stăm înaintea lui Dumnezeu ca și cum nu am fi păcătuit niciodată. Suntem îndreptățiți sau declarați „nevinovați” datorită răscumpărării pe care o avem în Isus, Fiul lui Dumnezeu. Te rog, citește Faptele Apostolilor 13:38,39; Romani 5:1, 9; Tit 3:5-7.

4. Împăcare. Acest termen înseamnă „refacerea unei prietenii distruse.”

Atunci când am păcătuit prima dată, ne-am despărțit, detașat de Dumnezeu. Dar atunci când suntem mântuiți, răscumpărați și îndreptățiți, revenim la intimitate cu Dumnezeu.

„Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină.” (Coloseni 1:21, 22)

„Și toate aceste lucruri sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El, prin Isus Cristos, și ne-a încredințat slujba împăcării; că, adică, Dumnezeu era în Cristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări.” (2 Corinteni 5:18, 19)

Citește Efeseni 2:16, 17.

5. Iertare. Pentru a putea sta înaintea lui Dumnezeu fără păcat, mai întâi trebuie să ni se ierte păcatele. Acest lucru se întâmplă atunci când acceptăm că Fiul Său a murit în locul nostru. Doar prin sângele lui Cristos Dumnezeu ne iartă și ne uită toate păcatele.

Citește acest verset foarte sugestiv:

„În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său.” (Efeseni 1:7)

Citește Faptele Apostolilor 5:31; 13:38; 26:18; Efeseni 4:32; Coloseni 1:14; 3:13; 1 Ioan 1:9; 2:12. Un cuvânt cu același înțeles ca „iertare” este cuvântul „achitare”.

Citește Matei 26:28; Luca 1:77; Evrei 9:22.

6. Curățire: Păcatele ne fac inima necurată, așa cum praful și murdăria ne fac trupurile murdare. După cum folosim săpun și apă pentru a ne spăla trupurile, tot așa, atunci când suntem cufundați în moartea Sa (Romani 6:4), sângele lui Isus ne curățește inima de toată murdăria păcatului.

Cât de important este acest verset! „...și sângele lui Isus Cristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat.” (1 Ioan 1:7) Citește și 1 Corinteni 6:11; Apocalipsa 7:14; Romani 6:1-6.

Când ne gândim că suntem mântuiți, răscumparați, îndreptățiți, împăcați, iertați și curățiți, devenim conștienți de dragostea și harul lui Dumnezeu. Cât de sugestiv este acest pasaj din Scriptură:

„Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Cristos (prin har sunteți mântuiți). El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Cristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Cristos Isus.” (Efeseni 2:4-7)

Cuvântul „har” înseamnă că Dumnezeu ne-a dat bunătatea și mila Sa, pe care nu le merităm. Aceasta este o favoare nemeritată din partea Tatălui nostru. Nici unul dintre noi nu merită să fie iertat sau mântuit. Dimpotrivă, toți merităm să fim trimiși în iad (Romani 1:32). Nu putem face nimic care să îndepărteze vina și păcatul nostru. Dar Tatăl nostru ceresc este plin de milă și ne iubește, așa că L-a trimis pe Fiul Său să facă ceea ce noi nu am fi putut face pentru noi înșine niciodată. Dumnezeu ne oferă acest dar neprețuit fiecăruia dintre noi.

Citește Romani 6:23 și Filipeni 2:5-8, dar și 2 Corinteni 8:9.

Credem cu adevărat că vom fi mântuiți prin harul Domnului nostru Isus (Faptele Apostolilor 15:11).

ISUS CRISTOS ESTE SPERANȚA LUMII!

Dacă ne dorim eliberarea de păcate și un loc în Împărăția veșnică a lui Dumnezeu, trebuie să fim siguri că ne apropiem de Dumnezeu prin Isus Cristos și sângele Lui. Citește Ioan 14:6. Dar dacă suntem nepăsători față de o mântuire așa de mare, ne vom pierde în iadul cel veșnic.

„De aceea, cu cât mai mult trebuie să ne ținem de lucrurile pe care le-am auzit, ca să nu fim depărtați de ele. Căci, dacă Cuvântul vestit prin îngeri s-a dovedit nezugduit și dacă orice abatere și orice neascultare și-a primit o dreaptă răsplătire, cum vom scăpa noi, dacă

stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare, care, după ce a fost vestită întâi de Domnul, ne-a fost adeverită de cei ce au auzit-o...” (Evrei 2:1-3)

RĂSPUNSUL: ISUS CRISTOS ESTE DOMN

Studiul creștinismului trebuie să se ocupe și de problema autorității. Cine are și dă autoritate? Cum îi este descoperită omului această autoritate?

Autoritatea supremă este Dumnezeu, în persoana Fiului Său, Isus Cristos, Creatorul universului (te rog, citește Ioan 1:1-3). Epistola către Evrei ne spune:

„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile.” (Evrei 1:1,2)

Cu mulți ani înainte ca Dumnezeu să-L trimită pe Fiul Său, oamenii de pe pământ I se închinau lui Dumnezeu acceptând autoritatea lui Moise și a prorocilor. În zilele noastre Dumnezeu ne descoperă voia Sa prin Fiul Său.

Apostolul Matei ne vorbește despre un prilej în care Dumnezeu a arătat că-L aprobă pe Fiul Său. Citește, te rog, Matei 17:1-8. Erau prezenți Moise, dătătorul Legii din Vechiul Testament și Ilie, reprezentantul prorocilor Vechiului Testament. Citește al cincilea verset:

„Pe când vorbea El încă, iată că i-a acoperit un nor luminos cu umbra lui. Și din nor s-a auzit un glas care zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc toată plăcerea Mea; de El să ascultați!” (Matei 17:5)

Trebuie să-I îngăduim lui Isus să ne spună cum să trăim. Domnul nostru ne-a dat această poruncă în timpul vieții Sale. După moartea și învierea Sa, autoritatea Sa a înlocuit-o pe cea a lui Moise și a prorocilor. Citește, te rog, Galateni 3:19; 24-25; Coloseni 2:14; Evrei 8:7-13; 10:9,10.

Poruncile din Vechiul Testament au fost date poporului evreu și constituie exemple din care trebuie să învățăm. Citește 1 Corinteni 10:1-6.

Învățăturile Domnului nostru sunt cuprinse în cele 27 de documente pe care noi le numim Noul Testament. Este esențial să luăm aminte la aceste cuvinte inspirate. Luca 10:16 spune: „Cine vă ascultă pe voi (apostolii lui Isus Cristos), pe Mine mă ascultă; și cine va nesocotește pe voi, pe Mine Mă nesocotește, iar cine Mă nesocotește pe Mine, nesocotește pe Cel ce M-a trimis pe Mine.” Noi, cei care-L acceptăm pe Isus ca Domn, acceptăm voia Tatălui Său.

Citește cu atenție Ioan 7:16; 17:4, 8.

Dumnezeu este sursa oricărei autorități religioase. Și El a dat autoritatea Sa Fiului Său. De aceea a spus Isus:

„Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.” (Matei 28:18)

Din moment ce toată autoritatea I-a fost dată Domnului nostru, nu trebuie să acceptăm pe nimeni sau nimic care nu este în acord cu El. Cele 27 de cărți ale Noului Testament ne spun ce vrea Isus să facem pentru a fi mântuiți și pentru a duce o viață de credință. Citește, te rog, Ioan 6:68, 69; 17:3; 2 Petru 1:3.

Autoritatea supremă a lui Isus Cristos este descoperită chiar prin locul superior pe care I L-a dat Tatăl nostru cel ceresc. Apostolul Pavel scrie:

„...pe care a desfășurat-o în Cristos, prin faptul că L-a înviat din morți și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai pe sus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. El I-a pus totul sub picioare și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți.” (Efeseni 1: 20-23)

Citește Filipeni 2:8-11; Coloseni 2:9,10; 1 Petru 3:22. Versetele din Noul Testament Î prezintă pe Isus ca fiind Dumnezeu (Ioan 1:1); Proroc (Faptele Apostolilor 7:37); Împărat (1 Timotei 6:14,15); Mare preot (Evrei 7:23-28; 8:1-5); Mântuitor și Răscumppărător (Tit 2:13-14). Aceste versete scot în evidență superioritatea și autoritatea lui Isus Cristos.

După cum am citit în Luca 10:16, a accepta autoritatea lui Isus înseamnă și a accepta autoritatea celor doisprezece apostoli ai Săi. Acești apostoli au fost mesagerii sau martorii personali ai Domnului nostru pe pământ.

Acestor oameni, Isus le-a spus:

„Ci voi veți primi o putere când se va pogori Duhul Sfânt peste voi și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria și până la marginile pământului.” (Faptele Apostolilor 1:8)

Apostolul Pavel a scris:

„Noi, dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Cristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Cristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5:20)

Ioan, vorbind despre el însuși și despre toți ceilalți apostoli, a declarat:

„Noi însă suntem din Dumnezeu; cine cunoaște pe Dumnezeu ne ascultă; cine nu este din Dumnezeu nu ne ascultă. Prin aceasta cunoaștem duhul adevărat și duhul rătăcirii.” (1 Ioan 4:6)

Citește 1 Ioan 1:1-4.

Persoana care acceptă autoritatea lui Isus Cristos va accepta și învățăturile Noului Testament, care au fost scrise sub inspirația Duhului Sfânt. Înainte de a părăsi Pământul și de a Se întoarce la Tatăl Său, în ceruri, Domnul le-a promis apostolilor Săi că le va trimite Duhul Sfânt, pentru ca să mărturisească despre Isus Cristos, să-i învețe și să le dea autoritate ca să-L poată proclama pe El și învățăturile Sale înaintea oamenilor (Ioan 14:26; 15:26,27; 16:13). Prin învățăturile cuprinse în Noul Testament, Duhul Sfânt

convinge lumea vinovată „în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata” (Ioan 16:7-11).

Călăuzind apostolii în tot adevărul, Duhul Sfânt a arătat întotdeauna autoritatea și slava Domnului Isus Cristos. Isus le-a promis apostolilor Săi:

„Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi.” (Ioan 16:13,14)

Oamenii care pretind că au revelație specială din partea Duhului Sfânt, dar a căror învățătură contrazice Evanghelia lui Cristos, sunt mincinoși. Toate revelațiile date prin Duhul Sfânt sunt incluse în Noul Testament. În Noul Testament, Isus Cristos ne descoperă autoritatea Sa. Oamenii care fac ceea ce Biblia nu îngăduie sau nu aprobă și care îi învață și pe alții s-o facă sunt fără Cristos. Ioan explică:

„Oricine o ia înainte și nu rămâne în învățătura lui Cristos n-are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învățătura aceasta are pe Tatăl și pe Fiul.” (2 Ioan 9)

Deoarece Isus este autoritatea religioasă supremă și Mântuitorul oamenilor, trebuie să citim învățăturile Sale pentru a afla ce trebuie să facem pentru a fi mântuiți.

Înainte de a Se întoarce la cer, după moartea și învierea Sa, Isus le-a dat apostolilor Săi „Marea Însărcinare”, care dezvăluie condițiile mântuirii prin Cristos. Există trei consemnări ale acestei însărcinări.

„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.” (Matei 28:19,20)

„Apoi le-a zis: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit.” (Marcu 16:15,16)

„Și le-a zis: „Așa este scris și așa trebuie să pătimească Cristos și să învieze a treia zi dintre cei morți. Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim. Voi sunteți martori ai acestor lucruri.” (Luca 24:46-48)

Aceste cuvinte arată că, pentru a primi mântuirea în Domnul, trebuie să crezi în Cristos, să te pocăiești de păcate (să-ți pară rău) și să fie botezat. Următoarele lecții vor vorbi mai în detaliu despre aceste lucruri. Oamenii primesc mântuirea în Cristos doar atunci când se supun voii Sale. Dacă respingi vreo parte din învățăturile Sale înseamnă că respingi autoritatea Sa.

Isus Cristos, cea mai mare autoritate în viață, va fi și cea mai mare autoritate în ziua judecății.

„Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine. Și I-a dat putere să judece, întrucât este Fiu al omului.” (Ioan 5:26,27)

Viața fiecărui om va fi judecată conform învățăturilor lui Cristos. Isus a spus:

„Pe cine Mă nesocotește și nu primește cuvintele Mele, are cine-l osândi: Cuvântul, pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi.” (Ioan 12:48)

Prin urmare, trebuie să fim siguri că ne supunem complet autorității Sale.

Isus, Fiul lui Dumnezeu și autoritatea supremă în creștinism, îi invită, cu dragoste, pe toți oamenii să vină la El ca să primească mântuire.

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.” (Matei 11:28-30)

PRIMUL PAS: CREDINȚA ÎN DUMNEZEU ȘI ÎN ISUS CRISTOS

John Bunyan, autorul cărții „Călătoria pelerinului”, a spus: „Speranța nu se îmbolnăvește niciodată atunci când credința este sănătoasă.”

Biblia ne învață în mod clar că, pentru a fi mântuit de păcate, trebuie să ai credință sau încredere în Dumnezeu și în Isus Cristos.

„Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută.” (Evrei 11:6)

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3:16)

Alte pasaje biblice care vorbesc despre necesitatea credinței sunt: Marcu 16:15,16; Ioan 6:29; 11:25-27; 12:36; 20:31; Faptele Apostolilor 10:43; 15:9; Romani 1:16; 3:25; Efeseni 2:8.

Deoarece mântuirea este posibilă datorită darului lui Dumnezeu, Isus Cristos, această lecție va pune accentul pe importanța credinței în El. Mai întâi trebuie să învățăm ce înseamnă cu adevărat să avem credință în Cristos pentru a obține mântuirea sau salvarea pe care ne-o dorim.

1. Trebuie să acceptăm faptul că Isus este Fiul lui Dumnezeu și singurul nostru Mântuitor. Chiar dacă nu l-am văzut pe Isus în carne și oase, credem că există cu adevărat. Credem că El este Fiul lui Dumnezeu și singurul nostru Mântuitor.

De ce credem în Isus? Pentru că în Biblie sunt consemnate afirmațiile martorilor oculari și dovezile referitoare la acestea. Evrei 11:1 definește credința ca fiind „o puternică încredințare cu privire la lucrurile care nu se văd”. Nu i-am văzut niciodată pe oamenii

renumiți care au trăit și au murit cu mulți ani în urmă, dar credem că au existat pentru că dovezile sunt foarte clare. Chiar dacă nu L-am văzut niciodată pe Isus în persoană, avem dovezi despre El în Biblie (1 Corinteni 15:1-4). Aceste dovezi din Sfintele Scripturi fac să se nască credința noastră în Isus.

**„Astfel credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Cristos.”
(Romani 10:17)**

Petru afirma că cei ce au crezut au crezut pentru că au auzit Evanghelia.
„...Fraților, știți că Dumnezeu, de o bună bucată de vreme, a făcut o alegere între voi ca, prin gura mea, Neamurile să audă cuvântul Evangheliei și să creadă.” (Faptele Apostolilor 15:17)

Printre celelalte versete care ne ajută să ne încredem că Isus ne mântuiește se numără: Ioan 17:20; 20:30, 31; Faptele Apostolilor 17:11,12.

2. Nu este suficient doar să recunoaștem că Isus este Fiul lui Dumnezeu și singurul nostru Mântuitor. Este necesar să credem că Isus este Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul oamenilor, dar ni se cere mai mult de atât. Apostolul Ioan vorbește în Biblie despre niște oameni care au crezut, dar nu au putut fi primiți de Dumnezeu.

„Totuși, chiar dintre fruntași, mulți au crezut în El; dar de frica Fariseilor, nu-L mărturiseau pe față, ca să nu fie dați afară din sinagogă. Căci au iubit mai mult slava oamenilor decât slava lui Dumnezeu.” (Ioan 12:42,43)

Isus nu ne va mărturisi înaintea lui Dumnezeu dacă noi nu avem suficientă credință să-L mărturisim altora (Matei 10:32,33).

Dacă ar fi suficient să recunoști doar că Isus este Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul omenirii, atunci demonii ar fi fi mântuiți, pentru că „și dracii cred... și se înfioară!” (Iacov 2:19).

Deși nu este suficient doar să crezi, este totuși esențial pentru mântuire. Nimeni nu și-ar dori mântuirea dată de Isus până când nu ar fi convins de validitatea evenimentelor referitoare la Cristos din Evanghelii. Atunci când Evrei 11:1 spune: „credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite”, prin aceasta vrea să spună că speranța noastră se bazează pe credința noastră. Dacă cineva nu crede în Isus Cristos, atunci nu are nici un motiv să speră că va fi mântuit de El. Credinciosul are un motiv pentru a spera și de aceea va obține mântuirea la care speră atunci când va accepta condițiile lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor sale.

3. Trebuie să ne încredem în Cristos. Adevăratul credincios acceptă faptul că Isus este Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul omenirii și ascultă de poruncile lui Dumnezeu. Putem face aceasta, pentru că învățăm să ne încredem complet în Cristos. Trebuie să învățăm să ne încredem că mântuirea nu poate fi obținută decât prin Cristos. Isus spune: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” (Ioan 14:6)

4. Trebuie să ascultăm de poruncile Domnului nostru. În mod evident ascultarea vine după ce ai acceptat mental faptul că Isus este Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul omenirii și ai crezut că El te mântuiește. Nu există un răspuns la întrebarea lui Isus: „De ce-mi

ziceți: „Doamne, Doamne!” și nu faceți ce spun Eu?” (Luca 6:46). Cine nu I se supune lui Isus nu are de ce să-L numească „Domn”.

Aproape de finalul Predicii de pe Munte (Matei 5-7), Isus a accentuat că e necesar să îndeplinești lucrurile poruncite. „Nu orișicine-Mi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărația cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri.” (Matei 7:21)

În Romani, capitolul 6, versetele 17 și 18, Pavel spune că atunci când romanii „au ascultat din inimă”, au „fost izbăviți de sub păcat”. Ascultarea din inimă i-a transformat din robi ai păcatului în robi ai neprihănirii.

Versetele biblice care ne învață că mântuirea se primește prin ascultare nu le contrazic pe acelea care spun că mântuirea se primește prin credință. Credința care te mântuiește aduce întotdeauna ascultare, fiindcă este o credință care se supune. În Evrei 11:4-38 avem o lungă listă cu oameni credincioși și despre fiecare dintre ei se spune că a făcut ceva împins fiind de credința sa.

Al doilea capitol al cărții Iacov arată cât de importantă este credința exprimată prin ascultare. După ce observă că și dracii cred și se înfioară, cunoscându-și starea, Iacov concluzionează: „Credința fără fapte este moartă” (Iacov 2:26).

Trebuie să subliniem că nu există nici o contradicție între învățătura lui Iacov despre mântuirea dovedită prin fapte și învățătura lui Pavel că mântuirea se dobândește prin har și credință. Pavel spunea: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni” (Efeseni 2:8,9).

Prin aceasta el afirma pur și simplu că mântuirea nu este dobândită prin faptele bune pe care oamenii le-ar putea face. Totodată el recunoștea că dacă ai credință mântuitoare, atunci trebuie să dai dovadă de ascultare. Acela care are o credință atât de mică încât refuză să I se supună lui Dumnezeu, prin aceasta respinge harul mântuitor al lui Dumnezeu.

„Pocăiți-vă, le-a zis Petru, și fiecare dintre voi să fie botezat în Numele lui Isus Cristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.”

Întrebăm din nou: „Există vreo contradicție între învățătura că iertarea păcatelor rezultă din pocăință și botez și învățătura că iertarea păcatelor este urmarea credinței sau a încrederii?” Este ușor de văzut că nu există nicio contradicție, dacă ne dăm seama că termenul de „credință” este un termen general care include tot ceea ce înseamnă a crede și a te supune lui Dumnezeu.

Oamenii care au auzit predica lui Petru și au primit-o au fost botezați (cufundați în apă) în aceeași zi, potrivit Faptelor Apostolilor 2:41. În același mod, Crisp este descris ca o persoană care a crezut (Faptele Apostolilor 18:8) și care a fost botezat (cufundat în apă) (1 Corinteni 1:14).

În Faptele Apostolilor 16:31 temnicerului din Filipi i se spune: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta.” Citind în continuare, vedem clar ce înțelegea el prin credință. Versetul 32 spune că Pavel și Sila au predicat Cuvântul lui Dumnezeu. Versetul 33 spune

că el și casa lui au fost botezați (cufundați în apă) la aceeași oră din noapte. Fără îndoială că înțeleseseră că porunca de a crede include atât botezul (cufundarea în apă), cât și pocăința și alte dovezi ale dorinței de supunere. În Faptele Apostolilor, de fiecare dată când cineva se întorcea la Dumnezeu, își exprima credința prin ascultare de voia Domnului. Fără excepție.

Am învățat în această lecție că, în mântuire, este esențială credința în Cristos. Această credință ne determină să avem o încredere totală în Dumnezeu și ne motivează să ne supunem tuturor poruncilor pe care Dumnezeu ni le-a dat pentru mântuirea noastră. Dumnezeu să te binecuvânteze să crezi în El, să ai încredere în El și să I te supui!

PASUL DOI: POCĂINȚA

Ce este pocăința? Cuvântul „pocăință” din NT vine de la un cuvânt grec care înseamnă „a-ți înnoi mintea”. Cu alte cuvinte, să-ți schimbi mintea. Chiar de la începutul Evangheliei, fiecare învățător trimis de Dumnezeu le-a spus oamenilor cu tărie că trebuie să se pocăiască.

Citește următoarea pildă: „Ce credeți? Un om avea doi feciori; și s-a dus la cel dintâi și i-a zis: „Fiule, du-te astăzi de lucrează în via mea!” „Nu vreau,” i-a răspuns el. În urmă i-a părut rău și s-a dus. S-a dus și la celălalt și i-a spus tot așa. Și fiul acesta a răspuns: „Mă duc, doamne!” Și nu s-a dus. Care din amândoi a făcut voia tatălui său?” „Cel dintâi,” au răspuns ei. Și Isus le-a zis: „Adevărat vă spun că vameșii și curvele merg înaintea voastră în Împărăția lui Dumnezeu” (Matei 21:28-31).

După ce a refuzat să facă ce-i ceruse tatăl său, mai târziu fiului mai mare „i-a părut rău și s-a dus”. Așadar, s-a răzgândit și a făcut ce îi ceruse tatăl său. Putem vedea în mod clar că pocăința este o schimbare a minții.

Ioan Botezătorul (sau Cufundătorul, botezător înseamnă cufundător), care a venit să pregătească sosirea lui Isus, a fost primul dintr-o lungă listă de predicatori care le-au spus oamenilor că trebuie să se pocăiască, pentru a-I fi plăcuți lui Dumnezeu. Matei a scris: „În vremea aceea a venit Ioan Botezătorul și propovăduia în pustia Iudeii. El zicea: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape.” (Matei 3:1,2)

Mai târziu, când Ioan și-a terminat lucrarea și a fost închis, a spus: „S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie” (Marcu 1:14,15).

După aceasta, Isus și-a continuat lucrarea, predicând Evanghelia săracilor și făcându-le bine tuturor. A chemat doisprezece bărbați pentru a-I fi apostoli (ucenici) și i-a trimis să predice altora. „Ucenicii au plecat și au propovăduit pocăința” (Marcu 6:12).

Isus nu a făcut nimănui rău, ci numai bine tuturor celor cu care a intrat în contact. El a încercat să-i convingă pe toți oamenii să se pocăiască pentru a fi plăcuți lui Dumnezeu și pentru ca El să le poată conduce viața. Din cauza invidiei, oamenii răi au înțeles greșit și L-au respins. Au cerut să fie ucis pe cruce. Însă El nu a rămas în mormânt, iar în a treia zi de la înmormântare, Dumnezeu L-a scos din mormânt și L-a înviat. S-a arătat apoi multor oameni, pentru ca toată lumea să știe sigur că El a înviat din morți. Apoi S-a întors în cer,

ca să Se așeze la dreapta lui Dumnezeu și să primească slava și onoarea care I Se cuveneau.

Urmașilor Săi care erau încă pe pământ le-a poruncit să meargă pretutindeni și să le spună tuturor să se pocăiască. Isus le-a spus acestor ucenici: „Așa este scris și așa trebuia să pătimească Cristos și să învieze a treia zi dintre cei morți. Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim.” (Luca 24:46,47)

Cartea Faptele Apostolilor ne arată cum au ascultat de Isus credincioșii din primul secol și cum au mers pretutindeni ca să predice Cuvântul lui Dumnezeu. Iată, în câteva exemple, cum predicau și ce anume spuneau:

- Petru: „Pocăiți-vă, le-a zis Petru, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Cristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.” (Faptele Apostolilor 2:38)
- Petru: „Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremea de înviore.” (Faptele Apostolilor 3:19)
- Pavel: „Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască.” (Faptele Apostolilor 17:30)
- Pavel a spus că el predicase astfel: „Ci am propovăduit întâi celor din Damasc, apoi în Ierusalim, în toata Iudeea și la Neamuri, să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu și să facă fapte vrednice de pocăința lor.” (Faptele Apostolilor 26:20)

De aici reiese cât de important este ca oamenii să se pocăiască. Dacă nu ne pocăim, nu putem fi cu Isus și Dumnezeu. Dacă nu ne pocăim, vom muri din punct de vedere spiritual și nu vom putea merge în cer. Isus a spus: „Eu vă spun: nu; ci, dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel.” (Luca 13:3) Este foarte clar și ușor de înțeles. Isus ne-a spus că ori ne pocăim, ori vom pieri cu toții!

Nu ne vom putea pocăi însă dacă nu știm ce este pocăința. Există multe teorii greșite despre pocăință. Unii cred că atunci când cineva știe că este păcătos și se simte vinovat, asta înseamnă că s-a pocăit. În capitolul 26 al cărții Faptele Apostolilor ni se spune că Pavel a predicat unui împărat pe nume Agripa. Acest împărat era foarte păcătos. Apostolul l-a făcut să își dea seama cât de păcătos este, dar el tot nu s-a pocăit. Din câte se știe, împăratul Agripa nu a ascultat niciodată de poruncile Evangheliei și nu a primit iertarea de păcate.

Pocăința nu înseamnă teamă. Cu un alt prilej, Pavel i-a predicat unui guvernator numit Felix. Și acesta era un om rău, care nu se temea de Dumnezeu și care făcuse multe nelegiuiri. Se făcea vinovat de crimă, furt, minciună și adulter. Când Pavel i-a predicat lui Felix, el „...vorbea despre neprihănire, despre înfrânare și despre judecata viitoare. Felix, îngrozit, a zis: „De astă dată, du-te; când voi mai avea prilej, te voi chema” (Faptele Apostolilor 24:25). Lui Felix i-a fost teamă, dar nu s-a pocăit. Într-adevăr, pocăința nu înseamnă teamă.

Pocăința nu înseamnă să îți pară rău pentru păcatele comise. Nici acest lucru nu poate fi adevărat. Pavel a scris: „În adevăr, când întristarea este după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăință care duce la mântuire.” (2 Corinteni 7:10). Întristarea după voia lui

Dumnezeu vine înainte de pocăință. Dacă întristarea după voia lui Dumnezeu ne determină să ne pocăim, atunci vorbim despre două lucruri diferite. Întristarea după voia lui Dumnezeu este un lucru, iar pocăința este un altul.

Dacă am ști ce anume ne duce la pocăință, poate am putea înțelege ce este pocăința și ce trebuie să facem când ne pocăim. NT ne spune că există două lucruri care duc la pocăință sau care ne ajută să ne pocăim. Ele sunt:

1. Bunătatea sau bunăvoința lui Dumnezeu – „Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungii Lui răbdări? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință.” (Romani 2:4)

2. Întristarea după voia lui Dumnezeu – „În adevăr, când întristarea este după voia lui Dumnezeu aduce o pocăință care duce la mântuire și de care cineva nu se căiește niciodată; pe când întristarea lumii aduce moartea.” (2 Corinteni 7:10)

Iată cum stau lucrurile. Noi toți suntem păcătoși. Eu sunt păcătos; și tu ești păcătos. Pavel a scris: „Ce urmează atunci? Suntem noi mai buni decât ei? Nicidecum. Fiindcă am dovedit că toți, fie iudei, fie greci, sunt sub păcat.” (Romani 3:9) Pavel a mai scris: „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” (Romani 3:23). Fiecare om păcătuiește. Gândește-te numai la viața ta și la lucrurile pe care le-ai făcut. Stai puțin și încearcă să te gândești. Îți vin în minte unele lucruri pe care le-ai făcut și despre care știi că sunt rele – lucruri pe care nu trebuia să le faci? Ai rănit un prieten? Ai spus o minciună? Te-ai îmbătat? Te-ai făcut vinovat de curvie? Nu ai făcut binele pe care trebuia să îl faci? Fiecăruia dintre noi îi vin în minte lucruri din trecutul nostru de care ne este rușine și pe care n-ar fi trebuit să le facem.

Pe de altă parte, gândește-te la faptul că Dumnezeu te iubește și dorește ce este mai bun pentru tine. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3:16)

Gândește-te! Dumnezeu te-a iubit atât de mult încât L-a trimis pe Fiul Său ca să moară pentru tine. Dumnezeu vrea să fii fericit. Dumnezeu vrea să fii mântuit. Dumnezeu este bun. El este Cel ce ne trimite soare și ploaie, El face să crească recolta și ne binecuvântează cu hrană, cu îmbrăcăminte și case. Tot ce avem bun, Lui Îi datorăm.

Vedem că Dumnezeu este bun și că a făcut multe lucruri minunate pentru noi, iar noi suntem păcătoși și nevrednici de darurile Lui. Când vedem bunătatea lui Dumnezeu – darurile Sale minunate – ar trebui să fim triști că L-am dezamăgit. Întristarea pe care o simțim atunci este după voia lui Dumnezeu și ar trebui să ne facă să ne răzgândim, să ne motiveze să nu ne mai purtăm și să nu mai trăim ca în trecut. Tristețea noastră ar trebui să ne determine să încetăm să mai facem răul și să începem să facem binele. Această hotărâre de a ne schimba este pocăința.

Pocăința ne face mai buni. Ne face să trăim într-un fel care place lui Dumnezeu. Ioan Botezătorul le-a spus oamenilor să facă „roade vrednice de pocăința lor” (Matei 3:8). Nu este suficient să știm că suntem păcătoși și că Dumnezeu este bun. Cunoașterea acestui lucru ar trebui să ne determine să luăm o hotărâre atât de fermă să ducem o viață curată, încât să nu ne fie greu să facem toate schimbările necesare. Mai întâi vine pocăința sinceră, apoi trăirea în sfințenie. Schimbarea minții aduce schimbarea vieții.

Pocăința trebuie să aibă legătură cu voința omului. Suntem încăpățânați și ne este greu să recunoaștem că am greșit. Dar o dată ce ne gândim la păcatele noastre și la bunătatea și răbdarea lui Dumnezeu, ne vom hotărî să ne schimbăm stilul de viață și să fim așa cum dorește Dumnezeu. Persoana care a făcut acest lucru nu va ezita să asculte de porunca nou-testamentară de a se boteza (cufunda în apă) pentru a-i fi șterse păcatele. Dacă mintea și inima ni s-au schimbat, Dumnezeu promite să ne spele păcatele prin actul botezului (Faptele Apostolilor 22:16).

Acesta este planul lui Dumnezeu pentru noi. Aceasta este ceea ce vrea Dumnezeu să faci. Trebuie să ascultăm de Dumnezeu, pentru că într-o bună zi Domnul Isus va reveni...

„...într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Cristos. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică, de la fața Domnului și de la slava puterii Lui, când va veni, în ziua aceea, ca să fie proslăvit în sfinții Săi și privit cu uimire de toți cei ce vor fi crezut; căci voi ați crezut mărturisirea făcută de noi înaintea voastră.” (2 Tesaloniceni 1:7-10)

„Știm, în adevăr, că judecata lui Dumnezeu împotriva celor ce săvârșesc astfel de lucruri este potrivită cu adevărul. Și crezi tu, omule, care judeci pe cei ce săvârșesc astfel de lucruri, și pe care le faci și tu, că vei scăpa de judecata lui Dumnezeu? Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungii Lui răbdri? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?

Dar, cu împietrirea inimii tale, care nu vrea să se pocăiască, îți aduni o comoară de mânie pentru ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu, care va răsplăti fiecăruia după faptele lui. Și anume, va da viața veșnică celor ce, prin stăruința în bine, caută slava, cinstea și nemurirea; și va da mânie și urgie celor ce, din duh de gâlceavă, se împotrivesc adevărului și ascultă de nelegiuire. Necaz și strâmtoare va veni peste orice suflet omenesc care face răul: întâi peste iudeu, apoi peste grec.” (Romani 2:2-9)

Dumnezeu ne cheamă să ne pocăim, că de nu...

DEDICAREA NOASTRĂ: BOTEZUL PRIN CUFUNDARE

Botezul (cufundarea în apă) nu reprezintă doar o parte din răspunsul nostru la Evanghelia (Vestea Bună despre Cristos). Fără botez, nu ai răspuns pe deplin la mesajul Evangheliei. (Citește Marcu 16:15,16 și Faptele Apostolilor 8:35, 36). Dacă noi credem tot mesajul NT, atunci vom crede ce zice el despre botez.

În Biblie sunt trei botezuri diferite: botezul lui Ioan Botezătorul (Luca 3:3), botezul cu Duhul Sfânt (Matei 3:11) și botezul pe care Isus a poruncit ca urmașii Lui să-l practice. (Matei 28:19 și 20). Astăzi nu mai este, de fapt, decât un singur botez (Efeseni 19:3-5).

1. Botezul (cufundarea) lui Ioan Botezătorul (Cufundătorul) s-a făcut înainte ca Isus să-și înceapă activitatea și să moară. Rolul acestui botez era de a-i pregăti pe oameni pentru Isus. Nu era făcut în Numele lui Isus. Atunci când a început perioada Noului Testament sau a Noului Legământ, a încetat botezul lui Ioan. El îi pregătise pe oameni pentru venirea lui Cristos, exact așa cum fusese menit. (Citește Faptele Apostolilor 19:3-5.)

2. Botezul cu Duhul Sfânt a fost promis de către Isus în Matei 3:11 și a fost dat doar apostolilor (Faptele Apostolilor 2) și lui Corneliu (Faptele Apostolilor 10).
3. Singurul botez al Bisericii de azi este botezul Marii Trimiteri a lui Isus. Acest botez (cufundare) este poruncit de Cristos și trebuie practicat de către toți până la sfârșitul vremurilor. (Citește Matei 28:18-20). Haideți să studiem ce spune NT despre acest unic botez.

Ce este? Botezul (cufundarea) Marii Trimiteri este botezul care trebuie practicat de toți. Așadar, singurul botez este botezul în apă (cufundare). (Citește Faptele Apostolilor 8:38.)

Cum este? Botezul este o acțiune. Biblia spune că atunci când suntem botezați, suntem îngropați. În Romani 6:4 și Coloseni 2:12, botezul este numit îngropare. În mod firesc, ca să îngropi ceva, trebuie să îl bagi sub pământ. Așadar, atunci când suntem îngropați în botez, suntem băgați sub apă (cufundați). Nu putem fi îngropați dacă doar suntem stropiți cu apă sau dacă se toarnă apă peste noi. Aceasta nu este îngropare.

Suntem apoi înviați împreună cu Cristos la o nouă viață (Citește Romani 6:4 și Coloseni 2:12). După cum Cristos a fost îngropat în mormânt – și apoi a fost înviat – tot așa suntem și noi îngropați în botez – cu apă de jur împrejur – și ridicați (scoși) din apă, pentru a trăi o viață nouă. Nu putem fi scoși din câteva picături de apă, nici măcar dintr-un vas plin cu apă.

Botezul pe care l-a poruncit Cristos tuturor oamenilor constă întotdeauna în cufundare, pentru că acesta a fost înțelesul inițial al cuvântului „botez”. A boteza înseamnă a cufunda.

De ce este? Trebuie să fim botezați în Cristos pentru a fi mântuiți. NT ne învață acest lucru. Motivul pentru care suntem mântuiți când suntem botezați nu este acela că suntem suficient de buni pentru a fi mântuiți. Ci suntem mântuiți pentru că Isus Cristos a fost bun, nu pentru că noi am fi buni. El a trăit fără să păcătuiască și apoi Și-a dat viața pe cruce, pentru ca sângele Său să ne curețe de păcatele noastre. Dumnezeu a hotărât ca sângele Său, viața Sa, să fie jertfa noastră, ca să ne curețe atunci când credem și ne supunem Lui. Dar nu suntem curățați prin supunerea noastră sau fiindcă apa ar avea vreo putere supranaturală. Ci jertfa lui Cristos – sângele Său – ne curăță și ne mântuiește.

Romani 6:3,4 spune că oamenii sunt „botezați în moartea Lui (a lui Cristos)” și acum „trăiesc o viață nouă”. Atunci când murim cu Cristos, suntem curățați de sângele pe care L-a vărsat atunci când a murit. (Citește Ioan 19:33, 34; Evrei 9:22 și Efeseni 1:7.) Romani 6:3 spune, în mod clar și simplu, că prin botez avem parte de moartea lui Cristos. Aceia care nu au fost botezați (cufundați în apă) nu au avut parte de moartea Sa, nu le-au fost iertate păcatele și nu au viața nouă pe care El a promis-o. Același lucru este valabil și pentru o persoană care a fost botezată, dar nu a crezut și nu s-a pocăit cu adevărat.

„Toți care ați fost botezați pentru Cristos v-ați îmbrăcat cu Cristos” (Galateni 3:27). Cum spune acest verset că suntem aduși în Cristos? Prin botez. Unde este mântuirea? În Cristos (Romani 8:1). Pentru a fi în Cristos, trebuie să fim botezați, iar pentru a fi mântuiți, trebuie să fim în Cristos (Citește 2 Corinteni 5:17). Aceia care nu sunt botezați

în Cristos nu s-au îmbrăcat cu El și, prin urmare, nu sunt mântuiți. „Isus i-a răspuns: «Adevărat, adevărat îți spun că dacă nu se naște cineva din apă și din Duh nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu»” (Ioan 3:5).

Atunci când suntem „născuți din apă și Duh”, intrăm în Împărăție, unde Cristos ne mântuiește de păcat (Ioan 3:3). Știm că sunt două etape în nașterea unui copil: mai întâi este conceput, apoi născut. La fel are loc și nașterea din nou: suntem concepuți de Duhul Sfânt, prin Cuvântul lui Dumnezeu. (Citește Ioan 16:7,8, 13; 1 Petru 1:23.) Apoi suntem născuți în familia lui Cristos, prin botez. Când se naște un copil, trece din pântecul mamei, unde a fost învăluit în apă (vezi Ioan 3:4), la lumea exterioară. La botez, suntem cufundați în apă și apoi suntem „născuți din apă”, la o viață nouă, în care suntem mântuiți de Cristos. Aceasta ne spune Romani 6:4.

„Cei ce au primit propovăduirea lui au fost botezați...” (Faptele Apostolilor 2:41). Acest verset arată că oamenii au fost botezați (cufundați în apă) atunci când au primit Cuvântul lui Dumnezeu. Cei ce nu au fost botezați au respins însă Cuvântul.

Pentru cine este? NT ne învață că acei credincioși care se pocăiesc sau se întorc de la păcatele lor trebuie să se supună poruncii de a fi botezați (cufundați în apă). În NT nu există nici măcar o singură poruncă sau un exemplu de botez al bebelușilor. Bebelușii nu au păcate, pentru că „păcatul este nelegiuire” (1 Ioan 3:4). „Unde nu este lege, nu este nici călcare de lege” (Romani 4:15). Legile nu le sunt date bebelușilor și nimeni nu se așteaptă ca ei să le respecte. Cristos a spus că ei sunt nevinovați și curați. (Matei 18:3 și 19:14). Nu au nevoie de mântuire, pentru că ei nu sunt pierduți – dimpotrivă, sunt în siguranță!

Singura poruncă pe care Isus a dat-o cu privire la botez este numită adesea „Marea Trimitere”. Marea Trimitere cuprinde poruncile date de Isus apostolilor Săi, înainte de a Se întoarce în cer. Ea spune că trebuie botezați aceia cărora le este propovăduită Evanghelia și o cred (Matei 28:19; Marcu 16:15, 16).

Mai există și alte locuri din Biblie care ne învață că numai adulții care cred și se pocăiesc de păcatele lor trebuie botezați (cufundați în apă). Iată câteva: „...au fost botezați, atât bărbați, cât și femei” (Faptele Apostolilor 8:12); „...și a poruncit să fie botezați...” (Faptele Apostolilor 10:48) și 1 Petru 3:21, care spune că botezul care ne mântuiește este „...mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu...”

Ai fost botezat (cufundat, îngropat) în apă „în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh”, pentru ca să-ți poată fi iertate păcatele? Dacă nu, acum este momentul să faci lucrul acesta!